VilaWeb

La diferència

L'any 1986 José Barrionuevo va haver de comparèixer al parlament espanyol com a ministre d'interior per donar explicacions sobre com era possible que s'hagués distribuït una fotografia equivocada de l'etarra Soares Gamboa. La diferència, vint-i-quatre anys després, és que ara ningú no se sent obligat a donar explicacions per una situació semblant.

L'any 1986 José Barrionuevo va haver de comparèixer al parlament espanyol com a ministre d'interior per donar explicacions sobre com era possible que s'hagués distribuït una fotografia equivocada de l'etarra Soares Gamboa. La diferència, vint-i-quatre anys després, és que ara ningú no se sent obligat a donar explicacions per una situació semblant. Després de l'assassinat d'un gendarme per presumptes membres d'ETA prop de París la policia francesa i l'espanyola van distribuir a l'engròs un vídeo on es veia un grup de bombers catalans comprant en un supermercat. I eren identificats com a militants d'ETA i fins i tot se'n donava el nom (presumpte) d'algun. L'errada ha estat monumental i ha posat en relleu fins a quin punt la política antiterrorista han guanyat la batalla fins al punt que ningú no protesta ni es demana com és possible que passe això. Però també ens ensenya que primària i elemental pot arribar a ser aquesta política. Un policia jubilat veu uns joves, atlètics, que vesteixen informalment i parlen en un idioma que no entén, però que ell considera que és espanyol (no basc, ni encara menys català, com era el cas). I resulta que amb això n'hi a prou per a donar per vàlida la identificació i difondre el vídeo a l'engròs. Els policies francesos objecte de l'atac van arribar a afirmar que reconeixien en aquells bombers alguns dels atacants. I els experts en la lluita antiterrorista espanyola van arribar a identificar positivament en aquells bombers alguns membres d'ETA importants. Però anaven errats. Una errada la pot fer tothom, això és cert. Però el volum i la repercussió de les errades en aquest cas fa pensar. Més encara, si recordem que dilluns de la setmana passada, després de l'atemptat, ja es va difondre una fotografia falsa del militant d'ETA que ens van dir que havia estat detingut, fotografia que corresponia en realitat a un militant d'un partit legal de l'esquerra revolucionària. Fa pensar el volum de l'errada i sobretot la manca de reacció. Si fa vint-i-quatre anys el parlament espanyol va considerar que havia d'exigir explicacions públiques a un ministre per un error molt menor que no aquest, ara no he sentit ni una sola veu que ho demanàs. I això és així perquè han aconseguit d'intimidar els polítics fins al punt que fa lleig tocar críticament un afer relacionat amb la lluita antiterrorista. Sigui el que sigui. Per més amenaçador que aquest afer siga dels drets civils. I no sé imaginar-me gaires amenaces més grosses que veure com passes en qüestió de minuts de ser un ciutadà exemplar a ser un perill objecte de persecució. I no solament sense haver fet res, sinó fins i tot sense saber-ho, que és molt pitjor. M'alarma la potineria de l'afer, sí. Però m'alarma, sobretot, el silenci espès que l'envolta perquè indica que en algunes coses anem de recules, com els crancs.

22 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
http://www.vilaweb.cat
Enllaç permanent